Doğan Kardeş

Sayı 354

YARAMAZ KARDEŞLER

Krş. 15

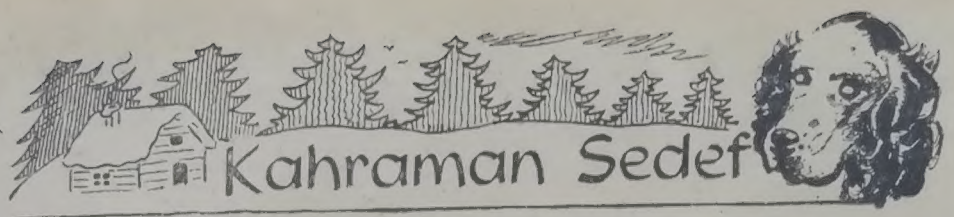

— Meselâ, bahara kadar yani Mayısa kadar alıkoyamaz mısınız ?

— Yarına kadar bir düşüneyim, yarın cevap veririm olmaz mı ?

Blaine teşekkür edip gitti. Jim'in bu akşam böyle şeyler düşünecek hali yoktu. O yemekten sonra yatıp uyumak istiyordu. Sabahleyin, erkenden gidip Mac'den bu yabancı hakkında bir şeyler öğrenmesi lâzımdı.

Ertesi gün öğleye doğru, Frank Blaine'in oturduğu kulübeye gidince hayretler içinde kaldı. Pat'ın küçük yüzünü siyah bukleler örmüş, kahverengi gözleri uzun uzun kirpiklerle süslenmişti. Sedef, Çavuşun emrini beklemeden doğru Pat'ın yanına giti, onu koklamaya başladı.

Kız da küçücük elleriyle köpeği okşamağa başlamıştı. Hemen dost oluverdiler. Jim Çavuş kararını verdi. Çocuğun babasına dönerek :

«Benden istediğiniz şeyin nekadar büyük olduğunu biliyorsunuz tabiî ? Yine de ben Nisana kadar küçüğü burada alıkoyacağım. Sakın ondan sonraya

kalmayın. Ben gitmeden önce size haber gönderirim.»

Küçük Pat, Blaine'le o akşam Polis kulübesine gitti. Babasının gideceğini işitince fazla bir telâş göstermedi fakat, babası köyden ayrılırken pencerede durup uzun uzun onu seyretti. Küçüğün yalnızlığı Jim Çavuşa pek dokundu. Ona düşüncelerini unutturmak için şöyle dedi :

— Pat, şu küçük oda senin olsun mu ? Ne dersin ?

Ondan sonra yemek hazırlığı başladı. Pat küçük olduğu halde ev işlerine yardım ediyordu. Yemekten sonra bir müddet Sedefle oynadı, sonra yatıp uyudu.

Jim Çavuş, karısına mektup yazıp yeni arkadaşından bahsetti. Herhalde Frances bu mektubu okurken sevinecek ve eve dönerken Pat'i da almasını isteyecekti.

Sedef, yattığı yerden doğruldu, gelip sahibinin bacaklarına sürtündü. Jim Çavuşta onun başını okşadı. «Oğlum bu sefer başımızdan büyük işlere

kalktık ama, beraber olunca onu da hallederiz değil mi ?» dedi.

Gün geçtikce birbirlerini daha fazla sevmiye başladılar. Jim Thorne, küçük kızı alıkoyduğuna pişman değildi. Pat, Jim Çavuş'la Sedefe dört elle sarılmıştı. Artık Cameron'lular, küçük güzel kızla kocaman gri köpeyi beraber görmiye, oyunlarını seyretmiye alışmışlardı.

Mac Donald'ın söylediği gibi hafta sonunda postacı geldi. Fakat Jim Çavuş'a Aklavikden hiç bir haber çıkmadı. Jim merkeze uzun mektup yazıp ilk posta ile yolladı.

Nihayet cevap geldi ama, ondan da bir mana çıkarmak imkânsızdı. Merkez komutanı bir şey söyliyemiyeceğini sadece uyanık bulunmasını ve herhangi bir yeniliğe dikkat etmesini bildirmişti.

Jim, bu mektubu tekrar tekrar okudu. Galiba ona söylemek istedikleri şeyleri kâğıda yazmak istemiyorlardı. Eğer, burada kâğıda geçirilemiyecek kadar mühim şeyler oluyorsa, hakikaten uyanık bulunmak lâzımdı.

FIRTINANIN MARİFETİ.

Cameron'da korkunç bir fırtına vardı. Sanki içeriye sokmamalarına kızıyormuş gibi rüzgâr, kapılara pencerelere hücum ediyordu. Dükkânda Mac Donald, Danny ve Thorne oturmuşlar çok alışık oldukları bu seslere aldırış bile etmiyorlar-

dı. Sedef kulaklarını dikmiş etrafı dinliyordu.

Üç arkadaş bir müddet konuştular, sonra Jim Çavuş kalktı :

«Artık ben gideyim. Pat yalnız, belki korkar,» dedi.

Sonra «Ben fırtına dinince birkaç gün buradan ayrılacağım Danny. Sen benim kulübede kalıp Pat'e arkadaşlık edersin olmaz mı ?»

Mac de : «Danny'yi oraya göndereceğine Pat'i bizim yanımıza bıraksana. Zaten Danny ona bayılıyor» dedi.

— Sanki sen bayılmıyorsun değil mi Bay Mac Donald ? Öyleyse postacıya ısmarladığın resimli kitap Sedef içindi. Yoksa benim için mi ? diyerek bu sefer Danny alaya başladı. Jim bu iki arkadaşın tatlı alaylarına gülümsiyerek : «Artık ben gidiyorum. Teklifinize teşekkür ederim» dedi.

O çıkarken kapıdan içeri kar taneleri uçuştu. İki arkadaş konuşmaya başladılar.

— Jim, çok iyi insan. Acaba, bu sefer onu buraya niçin gönderdiler ?

— Galiba kendi de farkında değil, tabiî resmî vazifeleri olan insanlar herşeyi söylemezler ama, Jim de bizim gibi eski arkadaşlarına bu kadar numara yapacak değilya. Geçen gün sordum. Bana «Camerona git nöbet bekle dediler, ben de geldim» dedi...

— Devam edecek —

ÇİFTLİKTE SABAH

Sabah oldu bakın.
Horoz öttü : «Kalkın,
Güneş gülüverdi,
Işıklar gönderdi.»

Ördek dedi : Vak vak,
Kalkmak lâzım, kalkmak.
İş zamanı geldi,
Güneş göğü deldi.»

Bütün insanlar uyandı,
Bütün hayvanlar uyandı,
Tavuk gıt gıdak dedi,
Kuzular da meledi.

İnekler sağıldı,
Yayıklar döğüldü,
Fırınlar yakıldı,
Tarlaya çıkıldı.

Çoban davarını aldı,
Götürdü çayıra saldı,
Ördekler daldı suya,
Kedi vardı uykuya.

Herkes iş başında,
Kimi tarlasında,
Kimi dağbaşında,
Sürünün arkasında.

Horoz öttü öttü.
Uyku vakti bitti,
Herkes işini bildi
Çiftçinin yüzü güldü.

Sabih ŞENDİL

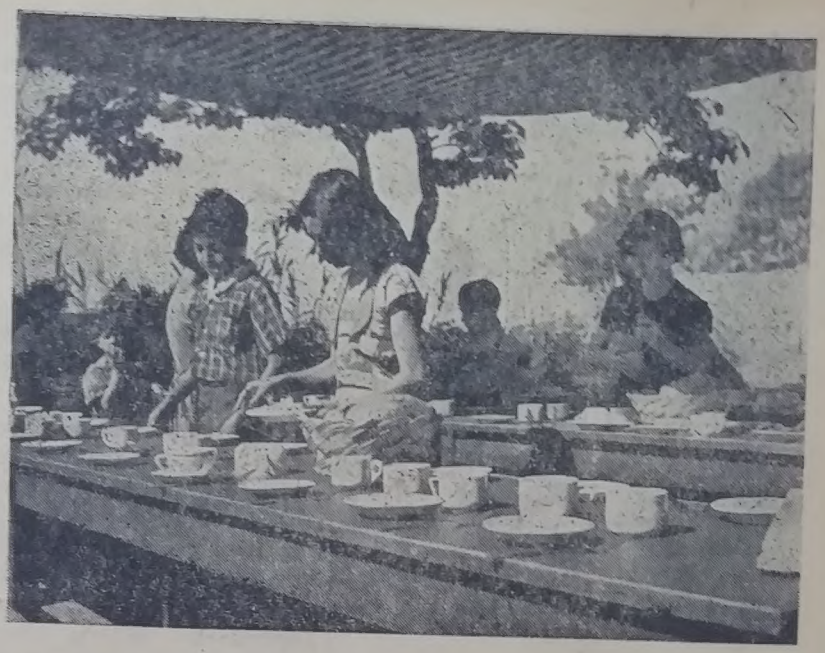

TATİL KAMPLARI — Yaz gelince yurdumuzun her tarafında tatil kampları kurulur. Sağlam ve güzel vücutlu olmak isteyen kardeşler bu kamplardan pek hoşlanırlar. Açık havada oynamak, yürüyüşe çıkmak, denizde yüzmek. kürek çekmek ne zevkli şeydir. Doktorların söylediğine göre yüzmek insan vücudunu güzelleştiren en iyi spormuş. Güzel vücutlu olmak ! Hepimiz bunu istiyoruz. Çünkü hep biliyoruz ki, sağlam, sıhhatli olmayan insanlar hayatta muvaffak olamazlar.
Yukardaki resimde İstanbulda kurulan bir kampta sabah kahvaltısını hazırlıyan kardeşleri görüyorsunuz..

HAYVANLAR YAVRULARINI NASIL TAŞIRLAR?

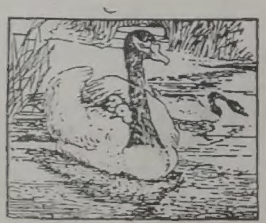

Siyah boyunlu Kuğu kuşu Güney Amerikada yaşar. Yavrularını kanatları arasında gezdirir.

Avustralyada yaşayan Kanguru, yavrusunu karnındaki torbada taşır.

Afrikada yaşayan dağ faresi yavrusunu sırtına alarak dallar üzerinde dolaşır.

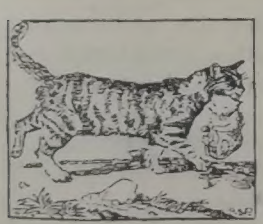

Kedi, yavrularını boynundan dişleriyle tutarak bir taraftan diğer tarafa taşır.

Avustralya ormanlarında yaşayan torbalı ayı yavrusunu sırtına alıp gezdirir.

Yavru fil yorulduğu zaman uyumak için anasının bacaklarına yaslanır.

YENİ KİTAPLARIMIZ

ÇOCUKLAR İÇİN ELEKTRİK

Doğan Kardeş, Yayınevi çok faydalı bir kitap yayınlamıştır : Çocuklar için elektrik.

Bu kitabı okuyan büyük, küçük herkes elektriğin ne olduğunu, nereden geldiğini öğrenecekler; manyetizm, bataryalar, elektriğin manyetizm meydana getirmesi, elektriğin ilk pratik kullanılışı, elektrik zilleri, tel ve ölçüler, elektrikle ısının nasıl meydana geldiği, elektriğin sesi nasıl ulaştırdığı, elekrik ışığı, otomobilin elektrik sistemi ve elektriğin diğer kullanılışları hakkında bilgi edineceklerdir.

Çocuklar için elektrik kitabı çocukların kitaplıklarında bulundurmayı arzu edecekleri ve anne - babaların evdeki ufak tefek elektrik tamirlerini yapmakta faydalanacakları güzel bir eserdir. Fiatı 150 kuruştur.

Taşradaki kardeşler kitap bedellerini posta pulu olarak gönderirlerse hemen adreslerine postalanır.

HİKÂYE

Ana Geyiğin Gözyaşları

İhtiyar bir avcı anlattı :

— Aman yavrum.. Avcılığa mı merak ediyorsun ?.. Sakın geyik, karaca avına gitme.. Yıllardan sonra yine vicdan azabı içinde yanarsın.. Şu halime bak.. Bunları sana söylerken bile tüylerim ürperiyor.. Gözümün önünde o geyiği görüyorum. Bak sana bunun sebebini anlatayım :

Henüz yirmi iki yaşında idim. Okuldan çıkar çıkmaz Anadolunun şimal tarafında ormanları bol bir kazaya memur tayin edildim. Bir kış günü idi. İşim az olduğu için ava gitmek istedim. Mal müdürü, Belediye reisi, tapu memuru da benim gibi ava meraklı idiler.

Hep beraber tüfeklerimizi doldurduk, kasabadan üç saat ötede ormanın içindeki bir köye gittik. Oradan üç zağar (av köpeği) ile iki de öncüyü önümüze kattık. Ormanın içersine daldık.

Bir haftadır yağan kar bizi dizlermize kadar gömüyordu. Ormanın içinde rüzgârın korkunç hışırtısından başka hiç bir ses yoktu.

Av köpeklerimizin izlerinden hepimiz birer tarafa dağılmıştık. Bilmem nasıl oldu ? Köpeğim birdenbire homurdandı. Yıldırım gibi ormanın sık bir tarafında kayboldu.

Ben de onu takip etmek için dönmüştüm. Birdenbire ağaçlar arasından boynuzlu bir hayvan çıktı.. Evet koskoca dallı bir at kadar yüksek boylu bir geyik.. Ne yalan söyliyeyim. O zamana kadar da hiç geyik görmemiştim.

Hem geyiği gördüğüme, hem de bir av yakaladığıma öyle sevindim, öyle sevindim ki.. Köye geldiğimiz zaman ihtiyar avcılar adeta bizimle, hele benimle alay etmişler ve :

— Bizim memleketin avları acemi avcılara kolay kolay teslim olmaz.. demişlerdi. İşte şimdi bunlara da bir cevap vermiş olacaktım.

Hemen tüfeğimi doğrulttum. Fakat.. Geyik avı hiç de tavşana benzemiyormuş.. Birdenbire yana sıçradı ve benim ilk mermi boşuna gitti.

Tekrar nişan aldım. Ben ateş etmek isterken geyik bu sefer de sol tarafa sıçrayıp koşmağa başlamasın mı ?

İri boynuzlarını dallara takmadan bu sık ağaçlar arasından nasıl kaçtığını düşünmeden derhal tüfeğimi doğrulttum...

Lâkin bu da boşa gidince deli gibi oldum.

Demek ihtiyar köylü avcıların eğlencesi olacaktım. Geyiğin ardına düştüm, köpeği saldırttım. Sağa, sola derken ensemin dibinde derin bir soluğun sıcaklığını duydum. Döndüm..

— A.. A. Geyik değil mi ?

Benim hayret dolu gözlerimi görünce sanki kırk yıllık ahbapmış gibi başını elime doğru uzattı ve elimi, parmaklarımı yalamaya başladı.

Bir taraftan da yüzünün çizgileri derinleşiyor ve kederli bir hal alıyordu. Gözleri de sulanmış ve yaşlar elime damlamağa başlamıştı.

Böyle bir vak'a hiç başıma gelmemişti. Kimseden de duymamıştım. Şaşırdım. Elime kadar gelmiş bir avı kaçırmak.. bu da işime gelmezdi. Ne olursa olsun diyerek tüfeğimi arka tarafına doğrulttum.

Biçare hayvan bu hareketim karşısında adeta inliyerek elimi yalamağa devam edince bir an tereddüt ettim. Nihayet fikrimi kurcalayan bir şeytanî düşüncenin tesirinden kurtulamıyarak yanı başımda duran geyiği yaraladım.

Bu sırada kendimle ve geyikle o kadar meşgul olmuştum ki.. köpeğin yaygarasını bile duymamışım. Arkadaşlar benim mükemmel bir av yakaladığıma inanarak yanıma gelmişler. Hepsinin birden haykırması ile kendime gelebildim.

— Bravo.. bravo..

Fakat nedense ben bu avdan hiç memnun olmamıştım.

— Adam sizde.. demek istedim, onlar :

— Tebrik ederiz, iyi avcısın diyince koltuklarım kabardı. Gençlik damarlarım heyecana geldi. 200 metreden şöyle attım durdum. Geldim, yakaladım.. filân.. diye mübalâgalı şekilde geyiğin hikâyesini anlattım.

Ben anlatırken yaralanmış geyik yerden başını uzatarak bana bakıyor ve gözlerim gözleri ile karşılaşınca hemen gözlerini kapıyordu..

★

SİZİNKİ Mİ, BENİMKİ Mİ, BİLMİYORUM!

★

1540 da bir meyva bahçesinin sahibi, zamanından tam beş hafta önce armut yetiştirmiş. Cinsi az bulunan bu armuttan Krala tattırmak istemiş. En iyi ve en irilerinden iki tanesini koparıp oğluna vererek saraya yollamış.

Kral Birinci Fransuva armutlardan birini alıp hemen dişlemiş. Ötekini, bahçıvanın oğluna vermiş. Kral, delikanlının cebinden ufak bir bıçak çıkarıp armudu soyduğunu görünce gülmüş.

— Yazık değil mi, armudun yarısı ziyan oldu.

— Ne yapayım Majeste, yolda gelirken armutlardan birini çamura düşürdüm. Ama hangisini; sizinkini mi, benimkini mi bilemiyorum... O zamandan beri meyvayı soyarak yemek âdet olmuş.

Geyiği köye getirince hiç kimse memnun olmadı. Köylülerin eski bir inanışlarına göre geyik vurmak çok fena bir şey imiş..

Arkadaşlar :

— Ne olacak, av avdır. Şunu kesip yiyelim dedikleri halde bir türlü kesmeğe elim varmıyordu.

Fakat arkadaşlar o kadar ısrar ettiler ki.. Çaresiz (peki) diyerek yaralı geyiği kesmek üzere ahıra indim. Köylüler benim bu hareketime engel olmak istediler. Lâkin ben :

— Sizin önünüzde rezil olamam diyerek bıçağıma sarıldım. Geyiği yatırdım. Tam kesmek üzere elimi atınca.. geyik sanki gözleri ile ağladı.. İnledi.. Yalvardı.. Benim hiç bir şeye bakmadığımı görünce boynunu birdenbire önüme uzatıverdi.. Teslim oldu..

Geyiği kestim. Derisini yüzmek için karnını yarınca içinde bir iki gün sonra doğacak bir yavruyu görmiyeyim mi ?..

Deli gibi oldum.. Zavallı geyik.. Analık gayreti ile benden neler istemiş de ben anlamamışım. O bir hayvan iken böyle yalvarsın da ben insanım diye gezerken.. Kafam durdu.. Gözlerim karardı.. Bıçağı yere attım ve yukarı odaya koştum.

— Aman.. dedim.. Bu geyiği kim alırsa alsın, yalnız bana bahsetmeyin.. Çünkü çıldıracağım..

★

O gece rüyamda yalnız geyikle uğraştım. Onun yalvarmaları, ağlamaları elimi yalamaları beynimde yer etmişti..

Korkunç rüyalar içinde çırpınıyordum. Bir aralık acı haykırmalar arasında gözümü açtım..

Müthiş bir alev kızıllığı misafir kaldığım odayı aydınlatmıştı.

Hemen sokağa fırladım..

Geyiği yemek için alan köylünün evi cayır cayır yanıyordu. Köylünün bütün uğraşmasına rağmen adamın evini kurtaramadık. Fakat ben bu hâdisenin üzerinden yıllar geçtiği halde geyiğin yalvarmalarından, ağlamasından, elimi yalamasından kurtulamadım. Allah aşkına geyik avına gitmeyin.. Benden hem nasihat, hem vasiyet.

Bütün

Sigortalar

DOĞAN SİGORTA'ya

ÇÖLDE İKİ ARKADAŞ

— 6 —

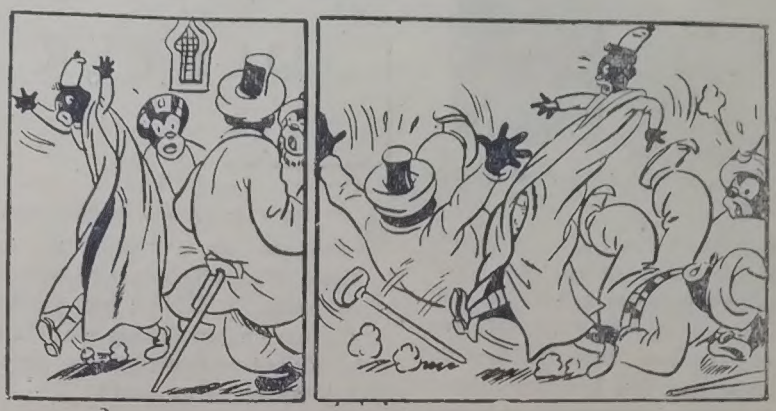

Bu adamların başlarına iş açacağını anlayan iki arkadaş oradan bir an önce uzaklaşmak istediler.

Adamların arasından geçerken Yılmaz değneklerden birine çarptı. Adamlar yerlere yuvarlandı.

Zencilerin şaşkınlığından faydalanan çocuklar soluğu sarayın bahçesinde aldılar. Ama buraya geldiklerine pişman oldular.

Bahçede, ağaçlar arasında iki aslan duruyordu. Onları görünce Feddahın korkudan ödü koptu. Kaçmak istedi. Ama,

Yılmaz «Korkma, ben onları şimdi kaçırırım» diyerek arkadaşından ayrıldı.

Cebinden merceğini çıkardı, güneşe tutarak bir palmiye yaprağını tutuşturdu.

— Devam edecek —

FİDANLAR DA CANLIDIR

Dilek iyi kalbli uslu bir çocuktu. Annesinin, babasının sözünden hiç dışarı çıkmazdı. En sevdiği şey de bahçedeki çiçekler ve ağaçlardı.

Onlara bakmak onun için büyük bir zevkti. Bir sabah babası ona yeni diktiği Gül fidanını hediye etti. Dilek buna çok sevindi. Artık o fidana bakmağa başladı. Bir gün Dilek iki arkadaşını oynamak için evine davet etti. Beraberce bahçede oynarlarken bir aralık Dilek arkadaşlarından müsade istiyerek çay getirmek için içeri gitti. Bu sırada iki arkadaşın küçüğü olan Gül, Mineye :

— Bak Mine ne güzel fidan değil mi? Gel buna isimlerimizi bu günün hatırası olarak yazalım da Dilek bu fidana baktıkça bizi ve bu günü hatırlasın, dedi.

Mine de bu teklifi kabul etti. Hep beraber fidanın yanına gelip, küçük sivri taşlarla fidana isimlerini kazımağa koyuldular. Tam o sırada Dilek de bahçeye geldi. Yaptıkları şeyleri görünce öfkeyle haykırdı :

— Durun ! Ne yapıyorsunuz ? Yazık değil mi bu yavru fidana? Onun da sizler gibi canı vardır. Sizi böyle yontsalar ne yapardınız ? Canınız acımaz mıydı ? Öyleyse, bu zavallı fidana nasıl kıyıyorsunuz? dedi.

İki arkadaş yaptıkları kabahatı anlamışlar, utançlarından kıpkırmızı olmuşlardı. Hemen Dilekden özür dilediler. Bir daha böyle bir şey yapmıyacaklarına dair söz verdiler. Fakat işi işten geçmişti, zavallı fidan ölüme mahkum edilmişti. Arkadaşları gittikten sonra Dilek çok ağladı, fidanını kurtarmak için epey uğraştı ama, onun yarası çok derindi. Günden güne kuruyordu. Nihayet bir gün tamamiyle kuruyup öldü. Dileğin iki yaramaz arkadaşı bunu duyar duymaz hemen yeni bir fidan alarak Dileğe hediye ettiler. Dilekten tekrar tekrar özür dileyip ayrıldılar. Bu olay onlara büyük bir ders olmuştu. Bir daha hiçbir ağaca, fidana, çiçeğe, bitkiye ellerini bile sürmediler.

Neşe ONURAL

KIRMIZI MAROKEN DEFTER

AĞABEYİMLE benim boş vakitlerimizde en sevdiğimiz şey, eski kitap satan dükkânları ve işportacıları gezmekti. İkimiz, cep harçlıklarımızdan biriktirdiğimiz parayla orada gözümüze kestirdiğimiz güzel ciltli kitapları satın alırdık.

Bir gün, elimizde epey para bulunduğu halde hiç bir kitap beğenmeden eve dönüyorduk. Birdenbire, ayrıldığımız dükkânın önünde, yerde, kitap şeklinde kırmızı marokenle kaplı ufak, zarif bir defter gördüm. Dükkâna girip tezgâhın üzerine koydum. Fakat dükkân sahibi,

— Benim değil kızım, dedi.

Ağabeyimle bakıştık.

— Kimin öyleyse ?

— Bilmem. Kaldırımdan geçenlerden biri düşürmüş olmalı...

Ağabeyim, birden,

— İçinde sahibinin ismi var ! dedi.

Gerçekten, defterin birinci sayfasında şunlar yazılıydı :

«Bu defter Edwige S. ye aittir. Deftere büyük bir kıymet verdiği için bunu kaybettiği takdirde bulandan, İena sokağında 108 Nolu eve getirmesini rica eder..»

Defterin cildi kadar kâğıdı da güzel, pahalı cinstendi. İçi, ince sık bir el yazısiyle doldurulmuştu. Bu, hırçın, zalim bir vasinin elinden kurtulmak isteyen bir genç kızın hikâyesiydi.

Ağabeyim heyecanla,

— Bunu hemen adresine götürmeliyiz Dine; dedi.

Vakit kaybetmeden, bir telefon kabinesinden eve haber verdik. Anneme, İena sokağına, bulduğumuz defteri götüreceğimizi söyledik. Otobüse atladık.

Defterde gösterilen evin kapısını çalınca bizi çok ihtiyar bir uşak karşıladı. Şaşkın şaşkın baktı.

— Matmazel Edwige'yi mi istiyorsunuz ?.. Şey... O evlendi...

İhtiyar uşak sözünü bitiremedi. İçerdeki odalardan birinden aksaçlı bir kadın çıktı.

— Ne istiyor bu çocuklar Pol ?

Ağabeyim gelişimizin sebebini anlattı. Yaşlı kadının yüzünde bir hayret belirdi.

— Kırmızı maroken defter mi ?... Evet, benim o. Belki elli sene önce, çocukken hayatımı günü gününe yazmıştım. Sonra evlenince bıraktım... Nereye koyduğumu bile unuttum. Fakat bulduğunuz yere nasıl gittiğini anlıyamadım. Tuhaf şey !..

Aksaçlı kadın birdenbire güldü.

— Anladım !.. Şimdi anladım, Bu, küçük torunum Edwige'in işi olmalı. Eski şeylere pek meraklıdır. Boş vakit buldu mu, hadi tavanarasına ! Sandıkları, bohçaları karıştırır durur... Edwige !.. Biraz buraya gelsene kızım.

Küçük Edwige ben yaşta, ayni boyda, çekingen tavırlı bir kızdı. Elimizde kırmızı maroken defteri görünce bir sevinç çığlığı attı.

— Çok şükür, bulundu ! Onu kaybettiğim için öyle üzülmüştüm ki nine! Edwige'ler bir pazar günü çaya davet ettiler. Öbür hafta Edwige bize geldi. Evimizde bu sakin, terbiyeli ve çok çalışkan kızı herkes sevdi. Benim en iyi arkadaşım oldu.

Artık boş günlerimizde eski kitaplar satan dükkânların bulunduğu sokakları üçümüz bir arada dolaşıyorduk.

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

AYDEDE

Aydede göklerde yürür..
Seni herkes seviyor,
Ama yalnız bir tek şartla :
Tıpkı sen bayrak gibi olasın.
Senin karşına bir yıldız gelsin.

Koredeki savaş bitsin..
Güzel Aydede..

Bintuğ ARIBURUN

▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲

— 16 —

«En iyisi gidip bir bakalım. Duvar kenarındaki kırmızı çiçeklerin dibine düşmüştü..»

Elzevir yine hemen cevap vermedi. Sonra «Bu kararı ben veremem» dedi. «Kuyumcunun yalan söylediğini sen keşfettin. Ama benim içimde elması atarken bile adamın bizi aldattığına dair bir his vardı. Ama yine atmakta tereddüt etmedim. Bu elmas galiba hakikaten uğursuzluk getiriyor. Ondan kurtulursak daha mesut olacağız; rahat edeceğiz gibi geldi... Baksana evimizden barkımızdan oluşumuz yetmiyormuş gibi şimdi de vatandan uzak kaldık. İki kaçaktan başka birşey değiliz.. Ben bilmem sen karar ver. İstiyorsan gidip arayalım.»

Ben elime geçmiş bir serveti kaybetmek istemiyordum. Gitmeğe karar verince Elzevir sesini çıkarmadan bu arzumu kabul etti.

Aldobrand'ın bahçesinin duvarını tırmanıp bahçeye indiğimizde gece bir hayli ilerlemişti. Ben vakit kaybetmeden duvar kenarındaki çiçeklerin diplerini araştırmağa koyuldum.

Fakat her yeri aradığım halde birşey bulamamıştım. «Elzevir yok burada.» diye bağırdım. «Hain herif bizden evvel davranmış.»

Başımı kaldırıp kuyumcunun evine baktım. Çalışma odasında ışık yanıyordu. Sarmaşıklara tutunarak ikinci kata tırmanıp pencereden içeri baktım. Elzevir de peşimden tırmanmıştı. Adam masanın başına oturmuş elmasımızı inceliyordu.

Bir ara Elzevir'in elini elimin üstünde hissettim. «Haydi burdan gidelim» diyordu. «Başımıza kötü şeylerin gelmesini istemiyorum. John, bu taş bize bir fenalık yapmadan gidelim, uzaklaşalım buradan !»

Fakat ben onu dinliyecek durumda değildim ki. Bir anda pencereden içeri atladım. Kuyumcu beni görünce «İmdat ! İmdat ! Hırsız var !» diye çığlığı basmıştı.

Ben ona aldırmıyarak masaya saldırdım. Kendi elmasımı alarak pencereye atılmıştım ki odanın kapısı açılarak içeri birtakım adamlar doldu. Bizi yakaladılar.

★

Ertesi günü suçlu olarak mahkeme huzuruna çıkarıldık. Hâkim anlattıklarımıza inanmıyordu, kendisine suçsuz olduğumuzu söylüyor fakat inandıramıyorduk. Bizi de her suçlu insan gibi kendimizi temize çıkarmak için yalan söylüyor sanarak, hapsedilmemize karar verdi.

Böylece hapsedildik. Bütün mahkûmlara yaptıkları gibi Elzevir'le benim yüzüme de kızgın demirle birer harf dağladılar. Artık bu damgayı ömrümüzün sonuna kadar taşıyacaktık.

Böylece yıllar geçti. Her günümüz birbirinin aynı olarak akıp gidiyordu. Yiyor, içiyor, ölesiye çalışarak herşeyi unutmağa gayret ediyorduk.

IX

Mahkûmiyetimizin onuncu yılına basmıştık. Bir sabah gardiyanlar bizi her zaman olduğu gibi toplayarak dışarı çıkardılar. Fakat hergünkü çalışma yerimize gitmiyorduk. Biraz sonra bir bölük asker bizi teslim alarak limana götürdü. Bu askerler bizi gemiye bindirerek Cava adasına yollayacaklarını söylediler. Orada tarlalarda çalıştırılacakmışız.

Bu haber bütün ümitlerimi kökünden söküp atmağa kâfi geldi. Memleketimi, Grace'i, Ayköyü bir daha göremiyecektim. On yıl zarfında birgün gelip hürriyetime yeniden kavuşacağıma dair olan imanımı bir gün olsun kaybetmemiştim. Fakat bütün bunları unutmak lâzımdı şimdi.

Bir ara gözlerim az ilerde yürüyen Elzevir'e ilişti. Saçları bembeyaz olmuş artık iyice ihtiyarlamıştı. On yıl zarfında çektiklerimiz onu hakikî yaşından çok daha ihtiyarlatmıştı. Ama bir zamanlar adamlarının başında çalışırken nekadar genç, nekadar dinçti. Ozaman saçları da simsiyahtı. Böyle eski günleri kurarken Grace ile geçirdiğim son yaz gününü hatırladım.

Nihayet rıhtıma ulaştık. Yeniden denizin o güzelim kokusunu hissetmek, mavi suları görmek ne büyük bir zevkti. Fakat sonrasını, ta uzaklara gideceğimi düşünmek de aynı derecede elem vericiydi.

Gemiye binip yola çıkışımızın ikinci günü dehşetli bir fırtına başladı. Gemide yirmi mahkum vardık. Bunlar denize alışkın olmadıklarından pek korkuyorlardı. Ama Elzevir'le ben önceleri pek aldırış etmiyorduk.

Fakat fırtına gittikçe azıyor, şiddetini biraz daha arttırıyordu.

Elzevir «Ben böyle fırtınalarda çok bulundum» diyordu.

Tam bu sırada bulunduğumuz ambarın kapısı açıldı. Herzamanki gibi bize yiyecek getirdiler zannettik. Fakat bu sefer içeri tek muhafız girdi. Elinde yiyecek falan da yoktu. Yalnız bir deste anahtarı önümüze fırlatarak «Allah yardımcınız olsun !» diye söylendi. «Bundan sonra herkes kendini kurtarmağa baksın.»

Elzevir bu sözlerin manasını herkesten iyi anlamıştı. Hemen anahtarların üstüne saldırarak önce kendinin sonra sıra ile hepimizin zincirlerini çözdü.

Serbest kalır kalmaz yukarı güverteye fırlamıştık. Açık havada kendimizi toparlayıp etrafımıza bakınca kimseyi ortalıkta göremedik. Askerlerle tayfalar çoktan cankurtaran kayıklarına binip gitmişlerdi. Gemide biz mahkûmlardan başka kimse kalmamıştı. Osırada Elzevir birşeyler söyliyor, uzaktaki bir karaltıyı işaret ederek «Sahile yakınız.» demek istiyordu. Tam o esnada gelen irice bir dalga bizi biraz daha karaya attı. Daha iyice seçilebilir hale gelen bu ufak tepeli sahil bana hiçte yabancı gelmiyordu; burayı tanıyacak gibiydim. Artık küçük bir körfezin içinde bulunuyorduk. Sahile vuran dalgaların köpük köpük kabarışları belli oluyordu.

Elzevir birden kolumu tuttu. «Bak ! Bak !» diye bağırıyordu. Gözlerimi işaret edilen tarafa çevirdim. Ayköy sahillerinde bulunduğumuzu anlamıştım.

Elzevirin yüzü tamamen değişmiş; bambaşka olmuştu. Yeniden canlanmış, hayata kavuşmuş gibi, ışıl ışıl yanıyordu. Rahat, sakin bir saadet izi yayılmıştı. Kulağıma fısıldayarak «Allahın inayetine bak.» diye söylendi. Suçsuz yere bunca yıl süründükten sonra nihayet yuvamıza kavuştuk. Hapiste on yıl yaşamayı şu güzel köyde on gün yaşayıp ölmeğe tercih ederim. Onun için, sağ salim ulaşmağa çalışalım.»

— Devam edecek —

MASKELİ ADAMIN EVLATLIĞI

ÇOK eski zamanlarda fakir bir köylünün üçüncü kızı dünyaya gelince adamcağızı bir düşüncedir almış. Adamla karısı yeni doğan çocuğa nasıl bakacaklarını düşünüp dururken kulübelerinin önünde zengin bir araba durmuş. İçinden uzun boylu, kibar tavırlı bir adam çıkmış. İşin tuhafı, adamın yüzü siyah kadifeden bir maskeyle örtülüymüş.

— Şikâyetinizi işittim, demiş. Üçüncü kızınıza bakmak size güç geliyorsa onu bana verin.

— Kimsin sen ?

— Ben, karşıki dağdaki büyük şatonun sahibiyim. Yalnızım. Kızınızı evlât edinirsem onu tam bir prenses gibi yetiştiririm. Nem varsa ona bırakırım. Size de bir çiftlik alacak kadar para veririm.

Maskeli adam cebinden altın ve gümüşle işlemeli bir kese çıkarmış.

Karı koca uzun boylu düşünmeğe lüzum görmemişler. Yırtık pırtık bir kundağa sarılı bebeği maskeli adamın kucağına bırakmışlar. O da, kesedeki altınları çocuğun babasının eline boşaltmış. Ayrıca, çocuğu dadısiyle her ay köye gönderip göstereceğini de söylemiş.

Maskeli adam sözünde durmuş. Küçük Belinayı gerçekten bir prenses gibi yetiştiriyormuş. Söz verdiği gibi, çocuğu ailesinin yanına önceleri ayda bir, sonra, çocuk büyüyünce, daha seyrek göndermiş.

Belina çiftliğe geldiği günler ablalariyle oynarmış ve köy çocuklariyle görüşürmüş. Fakat dadısı onu hiç kimseyle başbaşa bırakmıyor, konuşulanları dinliyormuş. Bunu yapmakta haklıymış : Küçük Belina manevî babasının sırrını öğrenmiş. Bir sabah erkence Maskeli Adamın odasına çiçek götürürken onun yataktan maskesiz kalktığını görmüş. Hal ve tavırları gibi yüzü de asil, güzelmiş. Belina odaya girmeğe çekinmiş, parmak uçlarına basarak uzaklaşmış. Ama ne de olsa çocuk... Dayanamamış, o gün bahçede beraber otururlarken babasının boynuna atılmış :

— Babacığım, hiç olmazsa benim yanımda şu maskeyi takma; seni bu sabah maskesiz gördüm ! demiş.

Maskeli adam Belinaya bir daha bundan bahsetmemesini sıkı sıkıya tenbih etmiş :

— Bildiğin şeyi duyan olursa ikimizin de başına felâket gelir.

Belina kimseye bir şey söylemiyeceğine söz vermiş.

Birkaç gün sonra çiftlikten haber gelmiş : Belinanın ablasının düğünü olacakmış. Maskeli Adam gelinle bütün aileye zengin hediyeler yollamış. Yaldızlı bir arabaya da beyaz tüller içinde. incilerle süslü olan kızı bindirip düğüne göndermiş. Meraklılardan ve her halde Belinanın pek dostu olmıyan birkaç kişi aralarında bir şeyler konuşmuşlar. Birkaçı, Belinanın dadısını sofrada şunu bunu ikram ederek oyalamışlar. Damadın akrabalarından, köyün en çeneli kadını, Belinaya sokulmuş. Hatırını, şatoda nasıl yaşadığını sormuş. Küçük kız hayatını, manevî babasının iyiliğini överken, kocakarı :

— Böyle iyi bir adamın yüzünü göremmemek pek acı, değil mi ? demiş.

— Öyle teyzeciğim.

Kurnaz kadın devam etmiş :

— O da ne yapsın; öyle cilt hastalıkları var ki, insan bunları başkalarına sıçratmamak için gece gündüz maskeli gezmek zorundadır...

Öz babasından çok sevdiği manevî babası için söylenilenler Belinaya dokunmuş. İsyanla,

— Babamın yüzünde hastalık falan yok. Maskesini her gece çıkarıp öyle yatıyor !... diye bağırmış ve birden susmuş, titremeğe başlamış.

Büyük bir hata işlediğinin çok geç farkına varmış. O anda şato uşaklarından biri yanına gelmiş, babasının haber yolladığını, hemen şatoya dönmesini emrettiğini söylemiş.

Belina uşağın arkasından yürümüş. Bakmış ki, dışarda bekliyen geldiği yaldızlı araba değil, boyası dökülmüş, içi yırtık, atlarının kemikleri fırlamış eski bir araba... Belina ağlıyarak binmiş. Korkudan yolun bitmesini istemiyormuş. Ama sıska atlar, hallerinden umulmaz bir hızla onu çabucak şatoya ulaştırmışlar.

Maskeli adam pek hiddetliymiş :

— Nankör kız ! demiş. Seni öz evlâdım gibi sevdim, baktım. Buna karşılık beni gevezeliğinle mahvettin. Ceza olarak taşıdığım bu maskeyi üç ay sonra atacak, herkes gibi bir insan olacaktım. Yaptığın düşüncesizlik yüzünden ömrümün sonuna kadar böyle kalacağım.

Belina manevî babasının ayaklarına kapanmış, ağlıyarak af dilemiş.

— Bana bir yol gösterin. Yaptığım hatayı düzeltmek için elbette bir çare vardır. Gerekirse, sizi kurtarmak için hayatımı vermeğe hazırım.

Belinanın içten kederi Maskeli Adamı yumuşatmış.

— Kızım, beni cezalandıran şu karşıki ormanın büyük cinidir. Sevdiği geyiklerden birini vurduğum için... Yüzümü kimseye göstermeden, sırrımdan bahsetmeden on yılı doldursaydım cezam bitecekti.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Arkadaki — (Arkadaşına) Aman dikkatli ol, beni nehire düşürme !..

— Ben ormana gider büyük cine yalvarırım !

— Orman uzak, yol tehlikelidir... Karşına türlü türlü engeller çıkar.

Fakat Belina gitmeğe karar vermiş. Babasiyle vedalaşmış, yola çıkmış. Akşama kadar yürümüş. Birdenbire, boşanan selli yağmur üstünü başını sırsıklam yapmış. Sivri taşlar ince pabuçlarını parçalamış, ayaklarından kan sızmağa başlamış. Vadiye inince bir köylünün evinde gecelemiş. Ev sahibinin çocuklariyle birlikte su taşımış, ateş yakmış. Sabah yoluna devam etmiş. Karnını doyurmak için geçtiği köylerde tarlalarda, bahçelerde çalışmış. Üç gün süren yolculuktan sonra büyük ormana varmış. bir ihtiyarla karşılaşmış. İhtiyar onu yanına çağırmış :

— Uzun yoldan geliyorum, Susuzluktan adım atamıyorum. Şu. göl den bana su getir kızım ne olur.» Göl oldukça uzakmış. Belina bir an önce büyük cine ulaşıp manevî babasını kurtarmak istiyormuş. Ama yine de ihtiyarı kıramamış. Suyu getirince ihtiyar torbasından yiyecekler çıkarmış, Belinaya da ikram etmiş. Nereye gittiğini sormuş.

— Ormanın karşı tarafından, büyük cini görmek için geliyorum. Yalnız, niçin geldiğimi sorma. Gevezeliğimin cezasını çekiyorum.

Belina ağlamağa başlamış. Gözlerini silince, karşısında, fakir ihtiyarın yerine, gümüş gibi parlıyan bir pelerine sarılmış, başında incilerle süslü sivri bir külâh olan güleryüzlü bir adam görmüş.

Adam gür, fakat tatlı bir sesle :

— Artık derdini söyliyebilirsin Maskeli Adamın kızı ! demiş.

Belina, onun ormanın büyük cini olduğunu anlamış. Ayağına kapanmış, suçunu anlatmış.

— Kabahat babamın değil, benim. O maskeyi hayatının sonuna kadar ben taşıyayım !

— Babanı o kadar seviyorsun demek ?

— Her şeyden fazla. Bana ve aileme yaptığı iyiliği ancak hayatımla ödeyebileceğim.

— Kapa gözlerini öyleyse...

Belina son dakikalarının geldiğini düşünerek gözlerini kapamış. O anda birisinin onu havaya kaldırdığını hissetmiş. Cesaretsizce bir gözünü aralamış. Babasının kucağındaymış.

Ormanın büyük cini,

— Şövalyem, eski kavgamızı unutalım ! demiş. Kızının fedakârlığı, açıkgözlülüğü hatırı için cezanı affediyorum.

Baba kız elele tutuşarak şatoya dönmüşler. Maskeli Adamın yüzünde maske yokmuş artık. Herkes gibi bir adam olmuş, insanlara karışmış, Kendini herkese sevdirmiş.

O günden sonra yalnız Belinanın ailesine değil, bütün civar fakirlerine yardım ve iyilik yapmış.

Taluy TEYZE

UĞURSUZ ŞATO

— 13 —

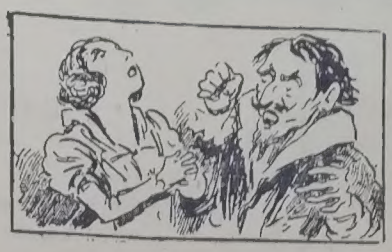

Jil, dünyada biricik sevdiği insan olan kızına — «Canım, neyin eksik, neden hayatından memnun Babasının sesinde hiç işitmediği değilsin ?» diye sordu.

bir yumuşaklık sezen Oreli, — «Babacığım, şatomuzda tuhaf şeyler görüyorum... Sizin için, hepimiz için korkuyorum...» diye mırıldandı. Fakat Jil Martro kızının sözlerine o kadar hiddetlendi ki, yanından kovdu.

Orelinin sözleri Jili fena halde şaşırttı. Fakat bir yandan kızının üzülmesini istemiyordu, öteyandan yaptıklarından vazgeçemiyordu. Bunun üzerine sağ kold Pankras, «Zengin oluncaya kadar kızınızı buradan uzaklaştırsanız doğru olur.» dedi.

Fakat Jil Martro, kör inançları olan bir adamdı. Kızının yanında bulunmasını kendisi için uğur sayıyordu. Hem, karısının akrabasına giden Orelinin ondan büsbütün soğuyacağından korkuyordu. Güdüle, kızını istediği yerlere götürüp gezdirmesini söyledi. Yalnız mahpuslardan uzak duracaklardı.

Oreli bir sabah şafakla kalktı. Bitişik odada rahatça uyuyan Güdülü kilitledikten sonra arka kapıdan kıra çıktı. Terruaların köyüne gidiyordu. Köylülerin Jan Terruayı ve ailesini sevdiğini duymuştu. Onlara, beylerinin nereye kaçırıldığını haber verecekti. Tarlada çalışan köylüler şatodan çıkan, beyazlar giyinmiş kızı görünce, onu bir hayalet sanarak köye kaçışmışlardı. Oreli köye gelince kimseye rastlayamadı. Çaldığı tek bir kapı da açılmadı.

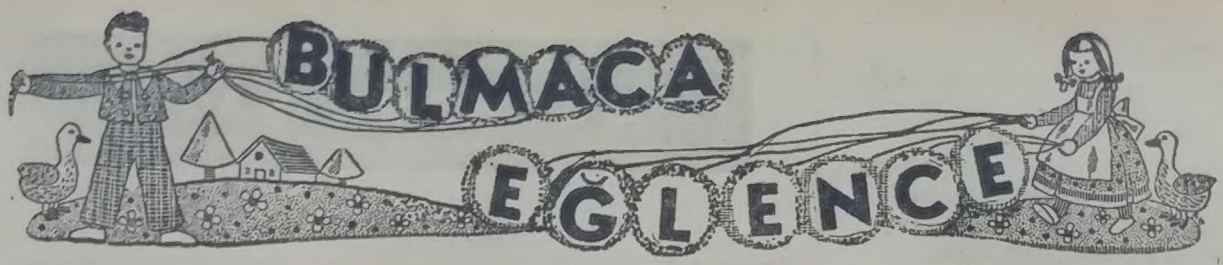

— Hey, orada yıkanmak yasak olduğunu bilmiyor musun ?
— Ben yıkanmıyorum yüzüyorum !

★

KATMERLİ GAF

— Şu aptal gibi duran adam kim ?
— Kardeşim..
— Affedersiniz, hakikaten size çok benziyormuş, birdenbire farkına varamadım.

★

LOKANTADA

Garson — (Yemekleri sayarak) haşlanmış beyinim, fıstıklı başım, fırında budum var...
Müşteri — Vah zavallı, seni bu hale kim koydu acaba?...

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın İkramiyeli Aile Cüzdanı sizi de bir ev sahibi edebilir.

GÜZEL BİR HOKKABAZLIK

Toplantılarınızda vakit geçirmek için eğlence ararsınız. İşte size bir hokkabazlık oyunu :

Arkadaşlarınızın her birinden yirmibeşer kuruş alınız. Bu 25 kuruşlardan bir tanesini beğenmelerini ve üzerine bir boyalı kalemle işaret koymalarını söyleyiniz. İşaret edilen bu parayı sol avucunuzun içinde muhafaza ederek size bir şapka getirmelerini isteyiniz ve parayı avucunuzda daima muhafaza ediniz. Şapka geldikten sonra diğer paraları şapkanın içine atınız ve arkadaşlarınıza, işret edilen paranın emriniz altında olduğunu ve onu manyetize edeceğinizi, istediğiniz anda bu parayı gözü kapalı bulacağınızı söyleyiniz. Sonra avucunuzdaki parayı yine avucunuzda muhafaza ederek sağ elinizle o avucunuza doğru bir takım manyatizma işaretleri yapınız, sonra da avucunuzdaki parayı şapkanın içine atınız. Paraların birbirine karışması için şapkayı biraz sallayınız. Sonra şapkanın içindekileri görmemek için, başınızı yan tarafa çevirerek elinizi şapkanın içine sokunuz ve işaret edilen parayı şapkadan çıkarınız. Bu işaretli parayı nasıl bulacağım diye düşünmeyiniz. Çünkü para kendi kendini buldurur. Zira avucunuzda uzun müddet kaldığı için o para sıcak, diğerleri soğuktur. Bu oyunun tekrarlanışında işaretli paranın bir müddet avucunuzda durup ısınması için arkadaşlarınızı sözler ve işaretlerle bir müddet oyalamayı unutmayınız.

V. Ş.

NASIL ÖLMEK İSTERMİŞ ?

Soytarı nedense bir gün kıralı kızdırır. Kıral bu kızgınlıkla soytarıyı ölüme mahkûm eder, ona ölümlerden ölüm beğenmesini söyler.

Soytarı :

— Haşmetli kıralım beni istediğim şekilde öldürmek için söz veriyorlar mı ? diye sorar.

Kıral :

— Evet söz veriyorum, der.

— O halde ben ihtiyarlıktan ölmek istiyorum, sevgili kıralım, cevabını verir. Bu söze kahkahalarla gülen kıral soytarıyı bağışlar.

Maymun kitabını kaybetmiş. Acaba kitabı nerede ?

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul

Dokuzuncu yıl — 9 Temmuz 1953 — Sayı : 354

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

Yazan . *Elsa Muchg* ★ Çeviren : *Nihal Y. Taluy*

— 4 —

— Demek boyamak istedin?
— Evet Kümmetli Baba.
İhtiyar öğretmen gülümsedi, çalışma odasına geçti. Az soura elinde bir kara tahta ve bir kutu renkli tebeşirle döndü.
— Bunu istediğin kadar boya. Çizdiklerini bu silgiyle sileceksin. Yalnız kapıları. duvarları kirletme.
Çocuk, elleri arkasında bağlı, yüzü alev alev, bu harikulâde şeyleri seyrediyordu. Manevî babası da onun kadar heyecanlıydı. Teonun hali, söyliyebileceği bütün teşekkür sözlerinden daha manalıydı.

Yaşlı öğretmen piposunu yakarak koltuğuna oturdu, akşam gazetesini daldı. Odanın sessizliği içinde yalnız arada sırada Kümmerlinin koltuğunun gıcırdaması ve Teonun tebeşirlerinin kara tahta üstündeki cızırtısı duyuluyordu. Böylece bir saat geçti. Kümmerli yerinden kalktı. «Çocuğun zevkine göre bir eğlence bulduk. Bakalım, neler çizmiş ...» dedi.

Masaya yaklaşıp Teonun omuzu üstünden kara tahtaya baktı. Yüzünde önce derin bir hayret, sonra hayranlık belirdi. Bu, masal kitaplarında bulunan resimlere benzeyen çiçek Teo gibi küçük bir çocuğun hayalinden mi çıkmıştı ?...
Kahverengi bir toprak kümesinden fışkıran yeşil saplı çiçeğin yaprakları lâle yaprağı biçimindeydi. Her birinde ebem kuşağının yedi rengi parlıyordu. Çiçeğin etrafında, mele kresimlerindeki gibi altın sarısı bir hahale vardı...
— Dün o güzel camdan bakarken çiçekleri böyle görüyordum Kümmerli Baba. Bu sarı da, dün gece bana bahsettiğin ışık... Hatırlıyor musun ?
Kümmerli, öğretmenlik ettiği uzun yıllarda çocukların yaptığı yüzlerce resim görmüştü. Aralarında çok iyi, gerçekten istidatlı olanları vardı. Fakat altı yaşındaki yavrunun çizdiği bu resim şimdiye kadar rastlamadığı geniş ve kuvvetli bir hayal eseriydi .Kümmerlinin karşısında fakir, ailesiz fakat büyük bir istidadın zenginliği içinde bir çocuk vardı. Teo Aleks şimdiden bir artistti. Manevi babası çiçeği her yandan seyrediyor. bakmağa doyamıyordu.
Teo, merakla,
— Bunu sileceğim. değil mi ? diye sordu.

— Hayır. Bana hediye edeceksin bu resmi. Tahtayı duvara asarız. Güzel bir tablo olur.
— Başka resim yapmıyacak mıyım ?
— Yapacaksın oğlum, yapacaksın. Yarın resim yapmak için ayrı kâğıtlar getireceğim. Sen de bana Neol hediyesi olarak albüm şeklinde birçok resim yaparsın. Oldu mu ?

Teo, Kümmerli Babanın boynuna sarıldı. İhtiyar öğretmen duygulandığını ona belli etmemek için,
— Şimdi bahçeye oynamağa git; dedi. Büyük ve kuvvetli olmak için bolca oynaman ve koşman lâzım.
Teo, Kümmerli Babanın emrine zevkle itaat etti. Merdivenin trabzonuna bindiği gibi ta aşağıya kadar kaydı. Öğretmen hemen onun arkasından sokağa çıktı. Tanınmış bir ressam arkadaşına gidiyordu. Teonun yaptığı resmi gösterecek ve çocuğun istidadı hakkında fikrini öğrenecekti.
Aynı akşam, Teo yatağında deliksiz uykuya dalmışken iki arkadaş onun yarınını konuşmağa devam ettiler. Ressam, bakışını duvarda asılı siyah tahtadan ayırmadan,
— Teoda büyük bir kabiliyet var; diyordu. Çocuk bu yaşta, büyük bir ressam kadar renklere hâkim... Resim de kuvvetli, düzgün. Belli ki çocuk bunu içten güzel bir şey yaratmak sevgisiyle meydana getirmiş.
— Evet; her güzel şeyi sever. Ömrüm yeterse Teoyu Güzel Sanatlar okuluna vereceğim Gud. Bankada onun adına bir cüzdan aldım. Azar azar para yatırıyorum. İstediğim gibi yetişirse onu ilerde kendi nüfusuma geçirip ismimi de vereceğim.
— O kadar seviyorsan hiç bekleme. Genç değilsiniz artık Kümmerli. Yarın ne olacağımız belli olmaz.

— Haklısın Gud. Ama bu işi kızkardeşime de danışmak istiyorum. Sonra, onu saymadım demesin.
Bay Kümmerli sözünü kesip dinledi. Yandaki odadan bir takım kıpırdanmalar geldi.
— Sen misin Teo ?
Cevap gelmeyince Kümmerli yatak odasına geçti. Teo gerçekten uyanıktı.
— Ne oldu oğlum ?
— Bir şeye baktım, ama göremedim.
— Neymiş o ?
— Şey... hani başımda bir altın hale olduğunu söylemiştin Kümmerli Baba. Aynada; gece de durup durmadığına bakmak istedim.
— Var, elbette var. Sen göremezsin, ama ben görüyorum, merak etme.
— Her zaman başımın etrafında olacak mı ?
— Evet. İyi bir çocuk olduğun müddetçe...
Kümmerli Babanın sözleri Teoya öyle tesir etti ki, yatağında doğrularak yüksek sesle,
— Başımdaki altın ışığın gitmemesi için iyi bir insan olmağa söz veriyorum. Amin ! diye bağırdı.
İhtiyar öğretmenin gözleri buğulandı.
— Bu duanı her gece tekrarla Teo !
Salona dönünce, arkadaşı,
— Teonun resmini yapmak isterdim, dedi. İri mavi gözleriyle büyümüş de küçülmüş yüzü pek hoşuma gidiyor.
Kümmerli. ressamın arzusunu seve seve yerine getireceğini söyledi. Gud da, zamanı gelince çocuğa sanat yolunda rehberlik etmeği vadetti. Çünkü Teo henüz pek küçüktü.

V

KÜMMERLİ BABANIN EVİNDE MESUT HAYAT

Teo kendisini iyice resme verdi. Noel yaklaştığı için Kümmerli Babaya vadettiği hediyeyi hazırlıyordu. Çalıştığı masanın çekmecesi gri renkli ince karton parçalariyle ve renkli kalın, ince tebeşirlerle doluydu. Teo, bir resmi bitirmeden başkasına asla başlamazdı. Bitirince Liza kenarından iki delik açarak resimleri resimleri ipekli kordonla birbirlerine bağlıyordu.

— *Devamı edecek* —

İYİ KALPLİ ÇOBAN

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

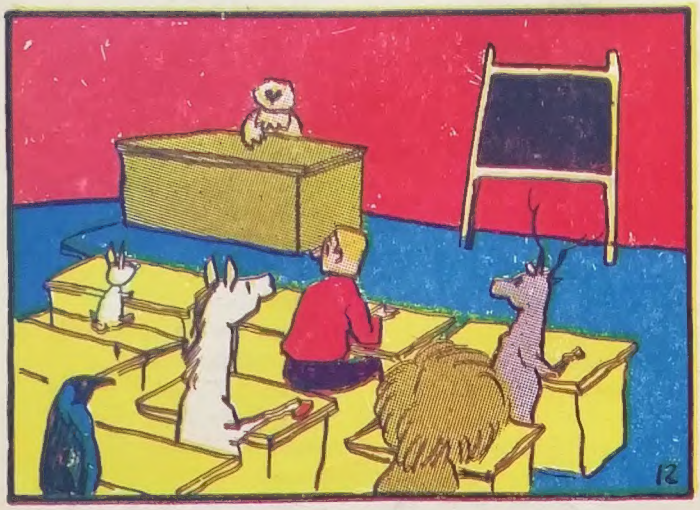

Fakat Recep hayvanların dilini öğrenmeyi ısrar edince Padişah onu okula yazdırdı.

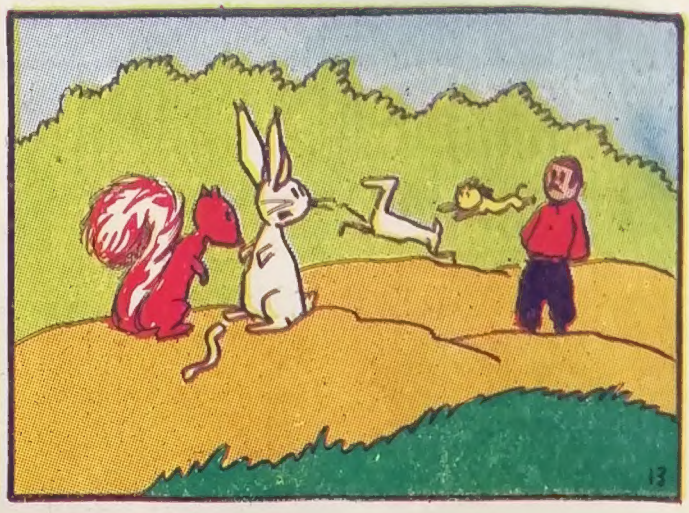

Recebin sınıf arkadaşları onu sevmiyorlardı. Tavşan «Benim annemi ve babamı insanlar yediler» diyordu.

Bütün hayvanlar yemeklerini Recep yokken yiyorlardı. Çünkü sofrada kendilerini de yiyeceğini sanıyorlardı.

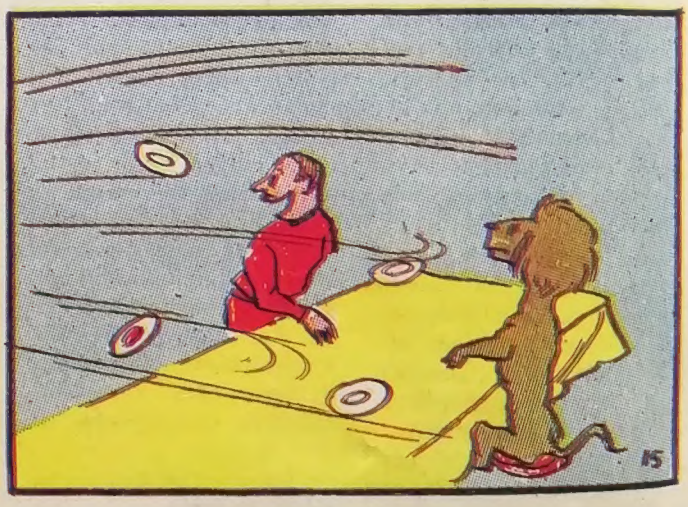

Her nasılsa Recep onlar sofradayken geldi, bütün hayvanlar kaçtılar. Çoban bu hale kahkahalarla güldü.

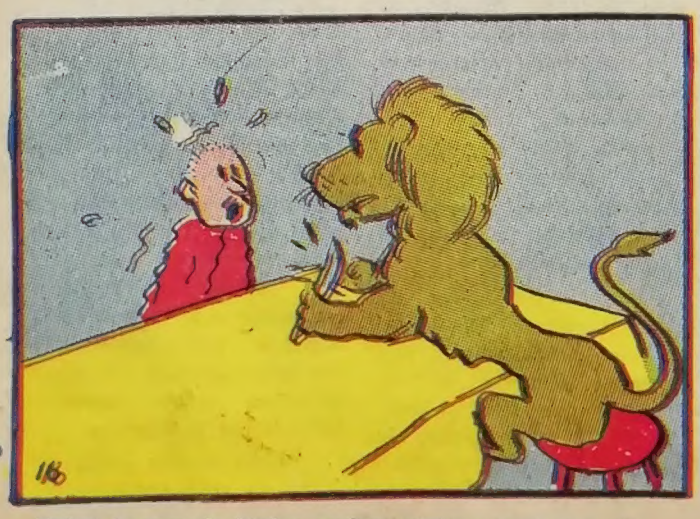

Fakat karşısında birden arslanı görünce korkudan titremeğe başladı, arslan onu yemek istiyordu.

Birden yerinden kalkıp Recebe saldırdı. Recep var kuvvetiyle kaçmağa başladı.

— Devam edecek —